

Benden Bu Kadar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Temmuz 2018

Örtük sevincin naaşına uzanıyorum, kalender meşrep kalemin de beyhude serzenişine tutunuyorum... ölüm kadar muamma bir düş'ü sahipleniyorum ve leziz bir tat, terk edilmişliğin küf dokusu.

Aslıma ihanet etmeliyim artık yine de yanlı sezgilerimle bihaber geleceğin uzamında, ben bir beyit kadar kısa ve sıradan ömre biçtiğim değeri Hakkın nezdinde, huşu içerisinde kaynatıyorum içimdeki yorgunluğu.

Handan çıktım; hancı olmayı dilemedim üstelik.

Yol yorgunu hangi kimliktir de yolda kalmışlara özenir zannınca?

Hangimiz, diyen mezhebin kör yolcularıyız ve dimdızlak kalmış varlığın sükûnetine dokunan bir vaftiz çiçeği hanidir dokunaklı seslerin izdüşümünde, bir boyutta sıkışıp kalmış olmak kadar gereksiz.

İçimin namelerinde sütliman gönüldeşlerim.

Kaynakçama sığmayan ve günbegün yalnızlığıma alıştığım.

Soyut olmayı dilerdim, diyenlerin yalancısıyım ve bitpazarı mezhebinde yalan düşlerin ben bir vakur hancı özleminde.

Hırsız dalyalar.

Yorgun balyalar.

Zanlı ihtiras, gölgeli sundurma.

Kıyıma uğramakla eş değermiş yoksunluk belki nüktedan bir söylem ya da yanlı bir düş'üş.

İnleyen nameler var/mış sözüm ona: inanmam ne de olsa ömrün baştan sona kadarki dokusu hep elemle resmedilmiş.

Sevmeye değer insanlar arayışındayım: sevmekle güven iç içe geçmiş.

Sorgu sual bilmeyen yandaşlar peşindeyim yine aslıma dönük yüzümde, ben bir çiçekten bile kırılğan

mizacımın haiz olduğu saldırılarda kurduğum o perde ve tek kişilik hücrem.

Muhatabım olmalı samimiyet ve yansız kelimeler ve o sıra dışı selamlar; bazen göğün miğfer taktığı bazense şeytana pabucunu ters giydirenlerden kaçışımı destekleyen handikap mağduru mazlum.

Gönül pazarında günü birlik sevgiler ve adına dostluk denilen o göçük.

Ah, yanlı zaman ben ise yorgun tefrika.

Şimdimi bölüp de dünüme, geldim lakin yarinsız bir eda ile kıvraniyorum geceyi siper bilip yüreği de son çıkış.

Haznemde bıkkınlık ve kelamın direktmesiyle yazmaya dair üç beş duygu ve bil mukabil demekten gocunmayan insanlar.

Istırap kelimesinden muzdarip bir de anlamını bilmekten aciz.

Yetilerimi neden öldürmediler ki zira içimdeki ukde kadar yalın bir de sırdaş olabilirdim muhalif kimliğimle.

Yüzüme gülen, sen yabancı!

Yüreğimi yaran, sen tutkulu âşık!

Zanlı zamirler ah'ımı kirleten oysaki bende sevgi asla tükenmez... demekten imtina etmek ne de ağır bir bedel ne de olsa kök hücremde asla ihtirasa yer yok.

Yekten.

Hepten.

Şifahen.

Kerim'e özenen bir âşık da yok hani yolunu gözlediğim: zira içimdeki tükeniştir yalanların ipliğini pazara çıkaran.

Bir direnişin neferiyim.

Bir uyumsuzluğun başrol oyuncusuyum.

Gönülden sevmekle ölmek aynıymış madem...

Zerre pişman değilim ne de olsa hayata tutunma gücüne ivme kazandırandır tüm yılmışlığımla haznemde saklı tuttuğum.

Sahiplendiklerim.

Nemalanan zihniyetler.

Yoldan çıkmış kim ise...

Yoldan çıkmayı bile beceremeyen aslında dünyevi illetlerle değil manevi tatlarla hemhal.

İçimdeki ökçesi kırık sen garip ve yaralı kuş... sana sesleniyorum: al beni kanatlarına ve yelken açalım uzaklara: beşerin olmadığı, zalimin kök söktürmediği...

Sevdiğim kadar diri ydım bir zamanlar.

Sevildiğime dair inanışın da son durağındayım artık.

Benden bu kadar, dostlar.